

KOEN STROBBE

De wolf van Colombes

ASPE NV

*Aan Ilse, zonder wie ik niet zou zijn wie ik ben.
Aan Sixten, zonder wie wij niet zouden zijn wie we zijn.*

© 2017 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Rijnkaai 100/A11, B-2000 Antwerpen en Koen Strobbe

www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland
New Book Collective
www.newbookcollective.com

Eerste druk september 2017

Omslagontwerp: Wil Immink
Omslagfoto: Wil Immink Design / Arcangel Images
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De personages in dit boek zijn verzonnen; elke gelijkenis met bestaande plaatsen, met gebeurtenissen, met levende en/of dode personen, berust louter op toeval.

ISBN 978 90 223 3437 9
D/2017/0034/403
NUR 330

Het leven vormt een oppervlak
dat doet alsof het moet zijn zoals het is,
maar onderhuids dringen en duwen de dingen.

– ROBERT MUSIL

De oranje mannen keken elkaar verbaasd aan toen het eerste schot klonk.

‘Welke idioot begint er nu midden in het bos al te schieten terwijl wij hier aan de rand staan te wachten op het wild?’ brulde Trebuchet verbolgen.

Trebuchet was behalve dorpslager ook de voorzitter van de jachtvereniging en de baas van de jagers die er bij dageraad met jeeps en pick-ups op uit waren getrokken. Net zoals de drie andere jagers die met hun jachtgeweren bij hem stonden, droeg hij een fluorescerend oranje hesje over zijn camouflagepak en had hij een dito pet op zijn hoofd. De jagers van Colombes-sur-Ciel vonden het belangrijker om elkaar niet te raken dan dat ze, zoals militairen, absoluut in de natuur wilden opgaan. Zeker tijdens de everzwijnenjacht, waarbij geen hagel werd gebruikt, maar zware kogels die zelfs een olifant konden vellen, was veiligheid primordiaal.

Een van de andere mannen grinnikte. ‘Het zou me niet verbazen als het die jonge Moulin is die zijn kalmte niet kon bewaren. Die snapt waarschijnlijk het verschil nog niet tussen een drijver en een jager.’

Ineens was er een luid gekraak van takken dat vanuit het dichte onderhout van de *garrigue* hun richting uit kwam. De mannen namen onmiddellijk hun goed inge oefende

schietpositie in. Ervaren jagers als ze waren, wisten ze dat zo'n hevig geluid enkel kon betekenen dat er een uit de kluiten gewassen everzwijn aan kwam. Wellicht een solitaire, een stevige beer die in deze vroege herfstweken zijn troep verlaten had, op zoek naar eikels en kastanjes om goed vetgemest de winter in te gaan.

‘Hoor je dat?’ fluisterde Trebuchet. ‘Als die niet minstens tachtig kilo weegt, vreet ik mijn pet op.’

De vier mannen zetten zich schrap voor wat komen ging. Allen kenden ze het gevaar van een grote mannetjesbeer, zeker als het dier al gewond was door het schot dat ze zonet hadden gehoord. Zo'n solitaire stond voor één brok oerkracht, die in de regel met gebogen hoofd als een kanonskogel uit het struikgewas kwam schieten, daarbij met zijn grote slagstanden uithalend. Vorige week nog had een jager uit het dorp een grote labrador verloren nadat de onderbuik door een massieve solitaire in één haal volledig was opengehaald tot de darmen eruit hingen.

Als een goed op elkaar ingespeeld team richtten ze hun geweren op verschillende hoogtes, zodat ze dadelijk enkel nog naar links of naar rechts hoefden te zwenken en af te drukken: één van hun kogels zou dan zeker raak zijn.

Het aanstormende geluid was nu echt vlakbij. Routineus verwijderden de jagers de veiligheidspal van hun geweren en legden aan. Vier vingers die klaar waren om de trekker over te halen.

Toen zwiepten de buitenste takken van de dichte begroeiing opzij en stormde een zware man van eind zestig de open plek aan de rand van het bos op.

Trebuchet en zijn mannen reageerden onmiddellijk. Alsof het een choreografie betrof die ze samen tot in de perfectie hadden ingestudeerd, vlogen de geweerlopen de hoogte in en gingen hun vingers van de trekker.

Trebuchet bulderde: ‘Vidal! Verdomme Vidal, wat doe jij hier midden in het bos tijdens een drijfsacht?’

De grote, grijze, honderd kilo zware man die voorovergebogen voor hen stond uit te hijgen, had een kleine jutezak in zijn handen, waaruit paddenstoelen puilden. Hij hapte herhaaldelijk naar adem, richtte zich dan op en keek de mannen die in een waaier voor hem stonden opgelucht aan.

‘Ben ik blij dat ik jullie hier aantref! Daarnet dacht ik echt dat mijn laatste uur geslagen had. De kogel sloeg vlak naast mij in!’

‘Wat heb jij ook midden in het bos te zoeken terwijl de rest van het dorp op everzwijnen jaagt?’

Trebuchet schudde ongelovig zijn hoofd. Het was altijd wat met Vidal. De jagers kregen al jaren geen toestemming van hem om te jagen op de heuvel waarop hij woonde, en hij trok er zich niks van aan dat de bossen tijdens de jachtpartijen geen plek waren om ongestoord paddenstoelen te plukken.

Vidal wilde antwoorden, maar hapte eerst, met zijn handen op zijn knieën, naar adem.

Toen klonk het tweede schot.

Het duurde een eeuwigheid voordat de *sapeurs-pompiers* met hun ambulance vanuit Uzès de plek in het bos hadden bereikt.

‘Volhouden, Cyprien, ik hoor de ziekenwagen al, zo dadelijk ben je in goede handen.’ Een van de jagers probeerde Vidal rustig te houden terwijl die kreunend op de grond lag.

Vidal kermde ingehouden: ‘Ik voel mijn been niet meer...’

Een fractie van een seconde hadden ze allemaal aan de

grond genageld gestaan toen het schot door de bomen galmde. Dan waren hun blikken naar Vidal gegleden, die op zijn buik gevallen was en wiens bruine katoenen vestje ter hoogte van de onderrug een rond gaatje vertoonde, waaruit een donkere bloedcirkel steeds verder uitwaaierde. Vervolgens keek iedereen automatisch naar Trebuchet, die slager was en dus hoorde te weten wat te doen.

Trebuchet snauwde een van de mannen toe dat hij de hulpdiensten moest bellen, nam dan zijn dolk en sneed het hemd ter hoogte van het kogelgaatje kruiselings open. Paarsrood bloed welde ritmisch uit de wond omhoog. Hij greep in zijn jagerstas en haalde er een kleine EHBO-does uit. Daaruit haalde hij een kompres, vouwde het dubbel en drukte het stevig op het gaatje in Vidals rug.

‘Moulin, kom hier en houd dat kompres erop. Stevig drukken!’

De jonge slungel van een jaar of twintig was net tussen de bomen tevoorschijn gekomen om zich bij de jachtgroep te voegen. Hij had nooit gedacht dat zijn allereerste jachtpartij met de groten dergelijk spektakel zou bieden, en kwam aarzelend dichterbij.

Trebuchet trok hem naar zich toe, gaf hem de opdracht op zijn knieën te gaan zitten en nam zijn pols beet om hem te tonen hoe hij het kompres op de juiste plaats moest houden.

Op dat ogenblik kwamen ook de laatst achtergebleven jagers uit het bos, wier taak het was geweest om het everzwijn hun kant op te drijven.

Trebuchet keek de mannen indringend aan en vroeg streng: ‘Heeft iemand van jullie een schot gelost?’

De mannen, wier geweer geheel volgens de regels opengebogen over hun schouder hing, keken verwonderd naar de man die daar op zijn buik op de grond lag, en reageerden ontkennend.

Een van de mannen vroeg aarzelend aan Trebuchet: 'Is ie dood?'

Trebuchet schudde het hoofd. 'Voorlopig nog niet, Jacques, maar lang moet die ambulance toch niet meer weg-blijven.'

De man bleef met steeds grotere ogen naar het lichaam kijken dat daar voor hem op de grond lag. Dan vroeg hij hikkelend: 'Dat. Is. Toch. Niet...'

Nog voor Trebuchet kon antwoorden, zei Vidal, wiens gezicht half in een dikke laag herfstbladeren gedrukt lag, met kreunende stem: 'Jawel Grégoire, ik ben het wel dege-lijk. Je mag gerust zijn, je hebt raak geschoten.'

De ambulance werd begeleid door een terreinvoertuig van de gendarmerie. De brandweperlui die met de ambulance reden, kenden gelukkig de bossen in een wijde omtrek rondom Uzès. Toen ze de melding kregen, hadden ze beslist om er met de tot ambulance omgebouwde Land Rover Defender op uit te trekken. De Land Rover was oeroud, maar je reed ermee overal doorheen, wat hun de zekerheid gaf dat ze geen kilometer met de brancard door het bos hoefden te lopen.

In een mum van tijd hadden de mannen Vidal op de brancard gelegd, hem van een infuus voorzien en de brancard in het voertuig geschoven.

Terwijl de overgebleven leden van de jachtpartij de ambulance nakeken en zich afvroegen waarom die in hemels-naam midden in het bos met blauw zwaailicht en sirene de aftocht blies, nam de jonge luitenant van de Gendarmerie d'Uzès het woord.

'Zo, heren. Allereerst: iedereen die bij het ongeval betrokken was, is toch nog aanwezig, neem ik aan? Niemand heeft de plek van het ongeval verlaten?'

Moulin, die het kompres al die tijd had vastgehouden, zei aarzelend: ‘Wel, er is natuurlijk Vidal...’

Heel even was er gegrinnik, dan gaf Trebuchet de jongen met de vlakke hand een stevig tik tegen het achterhoofd en antwoordde: ‘Nee, meneer de gendarme, iedereen is hier.’

De twee gendarmes waren bedreven in hun job. Voor geen van beiden was dit eerste jachtongeval van het seizoen het eerste jachtincident uit hun loopbaan. Jagers die werden aangeschoten, waren geen zeldzaamheid in de regio. Een mens vroeg zich soms af hoe sommigen onder hen überhaupt aan hun vergunning waren gekomen. De meeste ongevallen gebeurden omdat de schutter te oud, te dom of te dronken was. Elk jaar viel er wel ergens een dode te betrouwen en heel af en toe kwam het voor dat het zogenaamde jachtongeval eigenlijk een afrekening bleek te zijn. Het ging dan om mensen – slachtoffer en dader – die al jaren in onmin leefden: een of ander stuk grond dat ze elkaar betwistten, liefdesaffaires, of gewoon een generatielange familievete waarvan niemand nog de oorsprong kende.

Maar meestal lag drank aan de basis van een jachtongeval omdat een groot deel van de jagers al om vijf uur 's morgens aan de pinard hing, om de voeten, de handen en de rest van het lijf te verwarmen.

‘Laten we eens beginnen met een kleine alcoholtest’, stak de luitenant van wal terwijl zijn collega de plastic buisjes uitdeelde waarin geblazen moest worden.

Tot ieders verbazing viel die test voor alle leden van het jachtgezelschap negatief uit.

‘Waar is het ongeval gebeurd?’ De luitenant had er zijn zwart notitieboekje bij genomen.

Trebuchet antwoordde: ‘Wel, gewoon hier.’ Daarbij wees hij naar enkele vegen bloed op de lage droge grassprietten.

Hij knikte in de richting van de dichte garrigue voor hen en vervolgde: ‘En het schot kwam van daar.’

‘Dus het schot kwam uit het bos?’

‘Allebei de schoten kwamen uit het bos.’

‘Aha, dus er is twee keer geschoten?’

Trebuchet knikte en vertelde de gendarme dat Vidal de bosjes uit gerend kwam nadat ze een eerste schot hadden gehoord. En dat hij hun had verteld dat het eerste schot rakelings naast zijn hoofd was ingeslagen.

De gendarmes gingen routineus te werk. Nadat ze ieders identiteits- en jachtbewijs hadden gecontroleerd en de namen in hun boekjes hadden genoteerd, werden de mannen die zich in het bos bevonden toen er geschoten werd, gesommeerd om hun kogelregister voor te leggen. Een van de gendarmes rook aan de open geweerlopen, maar werd daar weinig wijzer door, aangezien alle jagers die ochtend tijdens het begin van de jachtpartij al hadden geschoten.

Vervolgens vroeg de gendarme aan de schutters om hun patroongordels af te leggen en de resterende kogels te tellen. Het totale aantal overgebleven kogels klopte met het aantal dat volgens het register vandaag was afgevuurd. De overgebleven hulzen die in de gordels zaten, hadden allemaal dezelfde lichtblauwe kleur.

‘Het valt me op dat jullie allemaal dezelfde kogels gebruiken. Is dat toeval?’ vroeg de luitenant.

De andere jagers keken als vanzelf naar Jacques Grégoire.

Die antwoordde: ‘We kopen met de jachtvereniging alles gezamenlijk in. Da’s goedkoper.’ Als penningmeester van de club wist hij waarover hij sprak.

‘En wie koopt die kogels in?’

‘Dat ben ik’, zei Grégoire.

‘En wie houdt de voorraad kogels bij?’

Grégoire kuchte. ‘Ook ik. Ziet u, in mijn notariskantoor heb ik een ruime brandkast.’

De gendarme knikte afgemeten met het hoofd. Hij had zich al afgevraagd of het om 'die Grégoire' ging. Met wrevel dacht hij terug aan een jaar of twee geleden: de afhandeling van de nalatenschap van zijn overleden grootmoedertje. Achtennegentig was ze geworden, alleenstaand. En op onverklaarbare wijze had ze net voor haar dood en tegen een belachelijk lage prijs de grote *mas*, de hoeve waarin de familie generaties lang had gewoond, op lijfrente aan notaris Grégoire verkocht.

'Dan zullen we straks die safe eens grondig onder de loep nemen', zei hij droog.

Het eerste jachtongeval van dat jaar in Colombes-sur-Ciel werd door de gendarmerie van Uzès in de boeken genoteerd als onopgelost, maar naar alle waarschijnlijkheid zonder misdadig opzet.

Cyprien Vidal verloor bijna een liter bloed, wat gezien zijn omvang relatief weinig was. Hij verbleef 41 dagen in het universiteitsziekenhuis van Nîmes, waar artsen erin slaagden om de beschadigde zenuwbanen in zijn onderrug zo goed en zo kwaad als het ging te herstellen. De kogel van groot kaliber had immers heel wat schade aangericht. Na drie weken kwam het gevoel in zijn been langzaam terug. Chirurgen zijn echter geen tovenaars. Zijn rechterbeen was voortaan van aan de heup tot boven de knie verstijfd, wat hem recht gaf op een espenhouten wandelstok, een bewijs van vijftig procent invaliditeit en een levenslange haatvergunning jegens notaris Jacques Grégoire, van wie hij bleef beweren dat hij de schutter was, bewijs of geen bewijs.

Het voorval gebeurde tien jaar geleden, op een lauwe, met dauw beladen herfstmorgen, om 7.42 uur precies.